

ข่าวประชาสัมพันธ์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

๑๑๔ สุขุมวิท ๒๓ แขวงคลองเตยเหนือ เขตวัฒนา กรุงเทพฯ ๑๐๑๑๐ โทรศัพท์ ๐-๒๖๔๔-๕๐๐๐
ภายใน ๑-๕๖๖๖ โทรศัพท์/โทรสาร ๐-๒๒๕๕-๐๓๑๑

ข่าวจากหนังสือพิมพ์ไทยโพสต์ ฉบับประจำวันที ๒ เดือนสิงหาคม พ.ศ.๒๕๕๗ หน้า ๒ มุลค่าข่าว ๒๔๘,๒๑๗.-

ศูนย์สารสนเทศและการประชาสัมพันธ์ ได้จัดระบบข่าวสื่อสิ่งพิมพ์ สนใจดูได้ที่ <http://news.swu.ac.th/newsclips/>

‘การศึกษาไทย’ ว่าด้วย ‘ครู’ และ “มาตรฐานวิชาชีพ”

สังคมและการเรียนรู้ในศตวรรษที่ 21 นั้นก้าวไกล ลังคม เศรษฐกิจและเทคโนโลยี มีความเคลื่อนไหว มากมายที่แตกต่างกับอดีตกับโลกในศตวรรษ ที่ผ่านๆ มา ความเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นล้วนส่งผลต่อ การดำเนินชีวิตในแต่ละวันของผู้คน และมีผลต่อองค์ประกอบที่ เกี่ยวข้องกับการศึกษามากมายหลายมิติ ซึ่งมีแบบแผนและการ จัดการเรียนรู้อันไม่เหมือนเดิมอีกต่อไปแล้ว

เมื่อพูดถึงเรื่องการศึกษาคงหนีไม่พ้นเรื่องของ “ครู” ที่กำลัง เป็น “ประเด็นร้อน” เรื่องมาตรฐานและใบประกอบวิชาชีพครู ซึ่งกระทรวงศึกษา มีทัศนะต่อใบประกอบวิชาชีพที่ดูเหมือนไม่ เห็นความสำคัญวิชาชีพนี้เลย ทั้งที่ครูเป็นองค์ประกอบสำคัญของ ระบบการศึกษาตั้งแต่ต้นน้ำ กลางน้ำ จนถึงปลายน้ำ! ผมจึงเลือก ที่จะสนทนากับ **รศ.ดร.ประพันธ์ศิริ สุเสารัจ คณบดีคณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร** คณบดีใน สถาบันเก่าแก่ที่เป็นแม่แบบแม่แบบของการผลิตครูของ ประเทศนี้ ทำให้เข้าถึงแง่มุมลึกๆ ในปัญหาเรื่องครู และปัญหาวิชาชีพในความเป็นจริงและรายละเอียด สำคัญที่ไม่อาจพูดกันลอยๆ ได้อีกต่อไป มีหลายแง่มุม ที่ฟังแล้วอึ้ง เพราะไม่รู้ซึ้งเท็จจริงมาก่อน!

เริ่มจากภาพรวมของ การศึกษา การผลิตครู และ มาตรฐานวิชาชีพครู ที่สภาคณบดีศึกษาศาสตร์ และคุรุศาสตร์แห่งประเทศไทยได้ประชุมพิจารณา เรื่องใบประกอบวิชาชีพครู และได้ทำหนังสือถึง หัวหน้า คสช. เมื่ออาทิตย์ที่ผ่านมาให้ทบทวนข้อเสนอ ของกระทรวงศึกษา ในเรื่องนี้อย่างเร่งด่วน! **รศ.ดร. ประพันธ์ศิริ** มองบริบททางการศึกษาและให้ความ เห็นในภาพกว้างๆ ว่า

“พูดถึงการศึกษาไทยนี้...ที่จริงแล้วมีพัฒนาการ เปลี่ยนแปลงมาตลอดเวลากับโลกยุคใหม่ การศึกษา ได้ปรับตัวพัฒนาให้ทันโลกแคว้นล้าสมัยเปลี่ยนไป มาอย่างต่องเนื่อง การเรียนการสอนก็จัดปรับตลอด เวลาในฐานะที่คณะศึกษาศาสตร์มีหน้าที่ผลิตครู เพื่อ ยกระดับครูให้มีมาตรฐานการศึกษาตามหลักการของ ประเทศและสากล แต่การบริหารจัดการระบบโดย รวมเป็นเรื่องของกระทรวงศึกษาฯ ซึ่ง 2-3 ทศวรรษ ที่ผ่านมาการเมืองแทรกแซงหนัก ทำให้กระบวนการ บริหารจัดการมีสภาพบิดเบี้ยว บิดเบือน ไม่ ได้มาตรฐาน สังคมจึงสะท้อนว่าหลายมิติของการ จัดการศึกษามีลักษณะไกลหลด ไม่มีคุณภาพตามที่ ควรจะเป็น รวมถึงมีการทุจริต ไม่โปร่งใส มีเส้นสาย เข้ามาในการบริหารจัดการ การศึกษาก็เลยเลอะเทอะ ไปใหญ่ เรื่องนี้ต้องพิจารณาแก้ไขกันอย่างเร่งด่วน เลย เพราะเป็นผลประโยชน์ของประเทศชาติโดยตรง ที่สำคัญ...” ในส่วนประเด็นปัญหาใบประกอบวิชาชีพ

โลกใบใหม่
อภิชาติ กองอยู่
topichart@hotmail.com

ครู คณบดีคณะศึกษาศาสตร์ มศว ประสานมิตร แจกแจงว่า

“ประเด็นเรื่องใบประกอบวิชาชีพครูที่สภาคณบดีฯ พิจารณานี้ มี 3 ประเด็นที่จะต้องทำความเข้าใจและหาวิธีการที่จะจัดการ เรื่องนี้ เพื่ออ้างมาตรฐานครูและทำให้ใบประกอบวิชาชีพครูมี มาตรฐาน ไม่ใช่อย่างที่มีการเล่นกันมาอย่างไม่เข้าเชิงข้อเท็จจริง กรณีนี้ต้องพูดถึงพื้นฐานคุณสมบัติโดยรวมของมาตรฐานการ เป็น “ครู” ก่อนคือ บทบาทสำคัญของการเป็นครูวิชาชีพ คือผู้ที่ จะต้องมีความรู้หลักในการจัดการเรียนการสอน และช่วยให้ ผู้เรียนรู้จักและเข้าใจการแสวงหาความรู้ในชีวิตและอาชีพของ

ตน ไม่ใช่แค่เรื่องของตัว “ความรู้” ที่ครูมีอยู่เท่านั้น การเป็นครูที่มีมาตรฐานวิชาชีพจึงมีหลายมิติที่เป็นองค์ประกอบในการทำงาน ไม่ใช่มีทัศนคติที่ใช้แต่ความเก่งตั้งหน้าตั้งตากอบโกยจากผู้คนและสังคมอย่างหัวปักหัวปำแค่นั้น หมอหรือวิศวหรืออภิปฎหมายที่เก่งๆ หลายคนสอบใบประกอบวิชาชีพครูไม่ผ่านเพราะ “ไม่มีความเป็นครู” อยู่เลย หรือมีต่ำกว่าเกณฑ์จึงสอบไม่ผ่าน นี่คือนัยสำคัญที่ต้องมีมาตรฐาน ซึ่งประเด็นเรื่องใบประกอบวิชาชีพที่จะยกเลิกหรือให้กันง่ายๆ เป็นการทำลายการศึกษาที่แยกอยู่แล้ว และกำลังต้องปรับปรุงกันขนานใหญ่ให้ละเอียดขึ้นอีก กรณีนี้มี 3 ประเด็นที่ต้องพิจารณาคือ

เรื่องการให้ใบประกอบวิชาชีพครูในสาขาที่ขาดแคลน เรื่องนี้เป็นมายาคติที่ไม่ตอบโจทย์ปัญหาจริง การขาดแคลนนี้เป็นภาพลวง **อัตราครูต่อนักเรียนของประเทศไทยน้อยอยู่ในเกณฑ์มาตรฐานสากล ประถมเรามีอัตราส่วน 1:16 มัธยม 1:20** ขณะที่หลักการสากลมีอัตราส่วน 1:25 แต่การบริหารปริมาณครูที่ทำอยู่ต้องพิจารณากันใหม่ เพราะพวกที่มีแต่ชื่อมีเส้นมีสายไม่ได้ไปทำงานในจุดที่บรรจุไว้ หรือย้ายตามสามีภรรยาสารพัด การบริหารจัดการเรื่องปริมาณครูและสาขาวิชาชีพที่ต้องการจึงควรทบทวนเรื่องการบริหารจัดการกันใหม่

ด้านการผลิตครูก็เปิดโอกาสให้ผู้ที่มีความรู้สายวิชาชีพสาขาต่างๆ ได้เข้าศึกษาในหลักสูตร **“ป.บัณฑิต”** อยู่แล้ว เป็นการสร้างมาตรการเข้าระบบอบรมวิชาชีพให้ได้มาตรฐานจึงจะได้รับใบประกอบวิชาชีพ นี่เป็นการจัดการจริงที่ผ่านมา คนเก่งวิชาชีพหลายคนไม่สามารถเป็นครูได้ เพราะถ่ายทอดไม่เป็น ทัศนคติไม่ดี และพฤติกรรมไม่ตอบสนองต่อการเป็นครูก็ไม่อาจให้ใบประกอบวิชาชีพได้ เช่นเดียวกับพวกนักเรียนโอลิมปิกที่เก่งๆ ทั้งหลาย พวกนี้หลายคนเก่งเฉพาะตัว แต่หลายคนขาดความรู้ความสามารถในการจัดการเรียนการสอน หรือทัศนคติต่อการเป็นครูไม่ผ่าน ก็ไม่สามารถให้ใบประกอบวิชาชีพครูได้ สมการง่ายๆ ที่ว่าขาดแคลนวิชาชีพด้านใดต้องเปิดรับให้ใบประกอบวิชาชีพไปเลยเป็นการคิด

ที่ง่ายเกินไป ไม่คำนึงถึงผลที่พึงได้รับที่จะตามมา อาจเป็นเพราะคนที่มีตำแหน่งใหญ่โตในกระทรวงบางคนอาจมาจากการเมืองที่ไม่ได้เข้าใจการศึกษามาก่อนก็ได้ ส่วนเรื่องมาตรฐานการผลิตครูก็เป็นเรื่องสำคัญที่ **คุรุสภา** และ **สกอ.** ต้องดูแลเอาใจใส่ในฐานะที่เป็นหน่วยงานที่รับผิดชอบตรงต่อเรื่องนี้ มาตรฐาน

การผลิตครูได้มีระบบระเบียบกำหนดไว้อย่างชัดเจนในทุกขั้นตอนทั้ง 3 ขั้นตอน คือ มาตรฐานการรับเข้ามาสู่การศึกษาสายครู ที่ต้องมีการทดสอบความรู้ วัดแววครู ทดสอบจิตวิทยาและอื่นๆ จากนั้นก็เข้าสู่มาตรฐานการผลิตครู ซึ่งมีหลักสูตร หลักเกณฑ์กำหนดไว้ชัดเจน จนกระทั่งถึงอัตราส่วนอาจารย์ต่อนักศึกษาครู หลักสูตรหนึ่งจะต้องมีอาจารย์ที่มีคุณวุฒิด้านนี้ 5 คน และคนหนึ่งตามมาตรฐานแล้วสอนนักเรียนครูได้ 30 คน หลักสูตรหนึ่งก็ 150 คน ไม่ใช่เป็นพันเป็นหมื่นอย่างที่บางสถาบันทำกัน ซึ่งกรณีนี้มีการตรวจสอบเข้มงวดและมีการจัดการอยู่แล้ว ขณะเดียวกันทางหน่วยงานอย่าง **สกอ.** และ **คุรุสภา** ก็ต้องมีระบบการประเมินตรวจสอบ ติดตามผลการเรียนการสอนตามมาตรฐานที่กำหนดไว้ และสุดท้ายตอนจบจะออกมาเป็นครูก็จะต้องมีมาตรฐานบัณฑิตวัดคุณภาพกันก่อนที่จะออกไปประกอบวิชาชีพ ซึ่งเด็กที่ผ่านเกณฑ์เช่นนี้แหละที่จะไปสร้างการศึกษาให้เด็กและสังคมต่อไป วันนี้การปรับปรุงทุกสิ่งทุกอย่างก็เป็นไปด้วยดี ส่วนการบริหารจัดการในส่วนของกระทรวงศึกษาคงต้องไปจัดการกันให้ดี การจะมายกเลิกใบประกอบวิชาชีพหรือเอาใบประกอบวิชาชีพไปให้เด็กเล่นเด็กฝากหรือใครก็ตามที่เข้ามาสอนหนังสือแล้วก็มาได้ใบประกอบวิชาชีพครูนั้นมันง่ายไป และจะไม่เป็นผลดีแก่การศึกษาแน่ เรื่องนี้มีมิติที่ลุ่มลึกและละเอียดอ่อนที่ต้องมีการบริหารจัดการให้ดี มิฉะนั้นการศึกษาไทยจะได้รับความเสียหายอย่างคิดไม่ถึงทีเดียว” รศ.ดร.ประพันธ์ศิริ กล่าวสรุป

ฟังแล้วก็ทำให้คิดถึงแนวความคิดการบริหารจัดการศึกษาของ **ศ.ดร.เอนก เหล่าธรรมทัศน์** ภูวนักคิดด้านการศึกษาและการเมืองการปกครองที่เคยคุยกันว่า การศึกษาน่าจะเป็นองค์กรที่ปลอดการเมือง! มีสถานะคล้ายแบงก์ชาติที่มีผู้ว่าการและคณะกรรมการคอยกำกับดูแล ทำให้หน่วยงานนี้ปลอดจากอำนาจการเมือง ไม่ให้การเมืองเข้าไปหากินแทรกแซงใช้เป็นฐานเสียง แต่ประเทศนี้อาจได้แต่คิด แต่ถึงชั้นลงมือทำ คงไม่ได้กระมังขอรับ...เฮ้อออ!!!!